

Kven Anna og svensk-Johannes.

En vår ved århundreskiftet kom Kven-Anna sammen med samene og reinflokkene. Hun hadde gått den lange vegen fra Nord—Finnland og håpet på utkomme og muligheter her ute ved Senja. Der hjemme i Finnland hvor hun kom fra, var det armød og ikke annet enn armød. Arbeide for flittige og villige kvinnehender var det heller lite av om det fantes i det hele tatt.

Anna tok seg tjeneste i Sørreisa, men der hadde hun ikke vært lenge før hun traff sin Johannes. Han var utlært skredder, en lystig fyr og en flottenfeier. Dessuten var han flink og pålitelig, og en skal ikke undre seg over at Anna falt for ham.

Sammen flyttet de til Finnsnes og satte opp ei stue oppe i villmarka blandt vierkrattene på en noenlunde tørr plass i blautmyra. Rett opp for der Brevik har forretningen sin idag og hvor det er mylder av tomter og hus. — I noe ombygd form står stua enda, men både Anna og Johannes er borte. De hadde to døtre og tre sønner hvorav begge døtrene og to av sønnene utvandret til Amerika. Bare Josef, den eldste, ble igjen på Finnsnes.

Kven-Anna var et enestående kjekt menneske. Hun virket i alle år som jordmor i Finnsnes-området (hun var ikke den riktige jordmora — det var fru Lundli på Gibostad i den tida) og bedre hjelp kunne en ikke få i huset når ei ny verdensborger var ventende. Når Anna bisto velstandsfolk tok hun 5 kroner for 3—4 dagers innsats, men var det folk som ikke hadde mynt, sa Anna. «Det er ikke så nøye med disse pengene.»

— Det er klart at med den innstillingen ble de aldri velstandsfolk selv, men «Fe døyr, frende døyr, men domen om kvar manns daud, aldri døyr». — Selv om Anna var en kvinne gjelder det for henne.